Lieta Nr.A42382606
A2005-07/3

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2007.gada 4.oktobrī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese D.Suipe

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu *A.J.* (turpmāk – pieteicējs) pieteikumā par Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes (turpmāk – RGPP KPP) priekšnieka vietnieka 2006.gada 30.marta lēmuma Nr.716 atcelšanu.

A p r a k s t o š ā d a ļ a

[1] 2006.gada 30.janvārī RGPP KPP (turpmāk arī – atbildētājs) Patruļpolicijas vienības 2.bataljona jaunākais inspektors sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu PA 009472. 2006.gada 27.februārī RGPP KPP Ceļu policijas nodaļas priekšnieka vietnieks pieņēma lēmumu Nr.050/PA 009472, ar kuru nolēma sodīt pieteicēju ar naudas sodu Ls 20 apmērā.

[2] Nepiekrītot 2006.gada 27.februāra RGPP KPP Ceļu policijas nodaļas priekšnieka vietnieka lēmumam, pieteicējs to apstrīdējis RGPP KPP priekšniekam.

Ar RGPP KPP priekšnieka vietnieka lēmumu Nr.716 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) atstāts negrozīts 2006.gada 27.februāra RGPP KPP Ceļu policijas nodaļas priekšnieka vietnieka lēmums Nr.050/PA 009472.

Pārsūdzētajā lēmumā norādīts turpmāk minētais.

[2.1] 2006.gada 30.janvārī pīkst. 18.38 Rīgā pieteicējs vadīja transportlīdzekli BMW 523, valsts reģistrācijas numura zīme */dzēsta valsts reģistrācijas numura zīme/*, pa Brīvības ielu no Artilērijas ielas puses Miera ielas virzienā, un Brīvības ielā pie nama Nr. 95 šķērsoja ar luksoforu regulējamo gājēju pāreju pie aizliedzošā luksofora sarkanās gaismas signāla, tādējādi, pārkāpjot Ceļu satiksmes noteikumu (turpmāk – CSN) 56.4. un 4.punktu prasības.

[2.2] Izskatot pieteicēja iesniegumu, saņemts 2. bataljona jaunākā inspektora R.Pīpes ziņojums par lietas faktiskajiem apstākļiem, kā arī saņemts *K.G.*, kuru pieteicējs savā iesniegumā norādīja kā liecinieci,

paskaidrojums. *K.G.* savā paskaidrojumā apstiprina pieteicēja iesniegumā rakstīto.

Izvērtējot *K.G.* paskaidrojumu, secināts, ka *K.G.* liecībām nevar būt izšķirošas nozīmes, jo viņa ir pieteicēja paziņa, un var būt ieinteresēta lietas iznākumā par labu pieteicējam.

[2.3] Likuma "Par policiju" 10. pants nosaka policijas darbinieka pamatpienākumus. Saskaņā ar policijas uzdevumiem policijas darbinieka pamatpienākumi atbilstoši dienesta kompetencei ir nodrošināt kārtību uz ceļiem, regulēt transportlīdzekļu un gājēju kustību, veikt satiksmes uzraudzību, kontrolēt ceļu un ielu stāvokli, kā arī tehnisko regulēšanas līdzekļu un satiksmes līdzekļu tehnisko stāvokli. Likuma "Par policiju" 12. pants nosaka policijas darbinieka vispārējās tiesības. Policijas darbiniekam, pildot viņam uzliktos pienākumus atbilstoši dienesta kompetencei, ir tiesības administratīvi aizturēt likumpārkāpējus, sastādīt protokolus par administratīvajiem pārkāpumiem, piemērot likumpārkāpējiem administratīvos sodus vai noteiktā kārtībā nosūtīt protokolus pēc pakļautības.

Atbildētājs uzskata, ka fiksējot pārkāpumu un administratīvā protokola sastādīšanas laikā, 2. bataljona jaunākie inspektori A.Sprukulis un R.Pīpe rīkojās savas kompetences ietvaros un saskaņā ar LR likumiem. Minēto amatpersonu rīcībā policijas darbinieku darbu reglamentējošo normatīvo aktu pārkāpumi nav konstatēti. Apstākļi, kas varētu apšaubīt policijas darbinieku objektivitāti un iespējas fiksēt pārkāpumu, konstatēti netika. Bez tam nav konstatēti apstākļi, ka inspektori tieši vai netieši bija ieinteresēti sastādīt pieteicējam administratīvā pārkāpuma protokolu kādu personīgu motīvu dēļ.

[3] 2006.gada 02.maijā Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicēja pieteikums. Nepiekrītot pārsūdzētajā lēmumā norādītajam, pieteikumā lūgts atcelt to un norādīts turpmāk minētais.

[3.1] Secinot, ka liecinieces *K.G.* liecības nevar objektīvi vērtēt, jo viņa esot pieteicēja paziņa, ierobežotas pieteicēja cilvēktiesības uz objektīvu un taisnīgu lietas izmeklēšanu.

Kā izriet no tiesību teorijas, administratīvajā procesā pastāv principāla iesaistīto pušu nevienlīdzība. Administratīvā procesa dalībnieki ir relatīvi ,,vājā" persona un relatīvi ,,stiprā" ir iestāde, kurai ir pieejams apjomīgs personāls un materiālie resursi. Līdz ar to iestādei ir strukturāls pārsvars procesa virzībā (M.Bērziņš. Objektīvās izmeklēšanas princips Administratīvā procesa likumā//Likums un Tiesības, 2003, Nr.6(46)).

Pieteicējam nav līdzekļu, lai pierādītu savu nevainīgumu. Pieteicēja ieskatā viņa vadītais automobilis regulējamo gājēju pāreju šķērsoja pie dzeltenā signāla, nepārkāpjot CSN 56.2.punktu un 65.punktu. Minētais secināms arī no liecinieces sniegtā paskaidrojuma. Lieciniece atradās

automašīnā, pati ir autovadītāja, līdz ar to ievēroja, ka pāreja tika šķērsota pie dzeltenā signāla. Inspektori minēto faktu nav fiksējuši videoierakstā, līdz ar to, pieteicējs neuzskata viņu apgalvojumus par objektīviem. Arī viņi ir tikai cilvēki un varēja pārskatīties, jo konkrētajā luksoforā dzeltenais signāls ļoti ātri nomainās uz sarkano - aizliedzošo signālu. Tādējādi, pieteicējs uzskata, ka policijas darbinieki redzēja sarkano signālu, kas varēja iedegties, kad viņš jau bija pārbraucis gājēju pāreju, jo neapstrīd faktu, ka šķērsoja gājēju pāreju pie dzeltenā signāla.

Pieteicējs norāda, ka viņa automobilis atradās tik tuvu gājēju pārejai, ka nebija iespējams normāli nobremzēt.

[3.2] Pārsūdzētais lēmums pēc sava satura ir pretrunā ar tiesību normām, tiesiskuma, vienlīdzības, privātpersonas tiesību ievērošanas, kā arī citiem administratīvā procesa principiem un tādēļ būtu atceļams pilnībā.

[4] 2006.gada 16.maijā saņemti atbildētāja paskaidrojumi, norādot, ka pieteikums nav pamatots. Paskaidrojumos atbildētājs norāda pārsūdzētajā lēmumā minētos argumentus, papildus paskaidrojot, ka saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 243.pantu pieteicēja izdarītā administratīvā pārkāpuma esamību apstiprina 2006.gada 30.janvāra protokols par administratīvo pārkāpumu Nr.PA009472, 2. bataljona jaunākā inspektora A.Sprukuļa 2006.gada 30.janvāra ziņojums, kā arī 2006.gada 24.marta R.Pīpes ziņojums.

2. bataljona jaunākais inspektors R.Pīpe savā ziņojumā apstiprina 2. bataljona jaunākā inspektora A.Sprukuļa ziņojumā rakstīto, paskaidrojot, ka dotais transportlīdzeklis tika apturēts no dienesta operatīvā transportlīdzekļa ar iedegtu mirgojošu zilu bākuguni un ieslēgtu speciālu skaņas signālu, Brīvības ielā aiz Brīvības un Miera ielu krustojuma. Pienākot pie vadītāja, 2. bataljona jaunākais inspektors A.Sprukulis stādījās priekšā un izskaidroja apturēšanas iemeslu. Kamēr pieteicējam tika sastādīts administratīvais pārkāpuma protokols, inspektors pieteicējam iedeva paskaidrojuma lapu, lai uzrakstītu savu paskaidrojumu.

[5] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 114.panta pirmo daļu, ja lietā esošie dokumenti ir pietiekami un tam rakstveidā piekritis pieteicējs, trešā persona un šā likuma 29.pantā minētais tiesību subjekts, tiesa var izspriest lietu bez tiesas sēdes (rakstveida procesā).

Tiesa konstatē, ka pieteicējs ir piekritis lietas izskatīšanai rakstveida procesam (lietas 29.lapa). Tiesas ieskatā lietā esošie dokumenti ir pietiekami, lai lietu skatītu rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[6] Ņemot vērā lietā esošos dokumentus, tiesa secina, ka pieteikums ir noraidāms.

[7] Izskatot lietas materiālus, tiesa konstatē turpmāk minēto.

[7.1] 2006.gada 30.janvārī sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols Nr.PA009472, no kura izriet, ka pieteicējs 2006.gada 30.janvārī plkst.18:38 vadīja automašīnu BMW 523, reģistrācijas numurs */dzēsta valsts reģistrācijas numura zīme/* pa Brīvības ielu no Artilērijas ielas puses Miera ielas virzienā un pie nama Brīvības ielā 95 šķērsoja ar luksoforu regulēto gājēju pāreju pie aizliedzošā sarkanā luksofora signāla.

Pieteicējs no paraksta atteicās. Protokolam pievienots ziņojums uz 1 lapas (lietas 17.lapa).

[7.2] 2006.gada 30.janvāra ziņojumā inspektors A.Sprukuls, kurš sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu, norāda, ka dienesta pienākumus pildījis kopā ar inspektoru R.Pīpi. Pārkāpuma fiksēšanas brīdī inspektori atradušies 10 metru attālumā no gājēju pārejas ar luksofora regulējumu pie nama Brīvības ielā 95 un pārkāpums fiksēts precīzi un nekļūdīgi (lietas 21.lapa).

[7.3] Inspektors R.Pīpe sava ziņojumā norāda, ka pieteicēja vadītā automašīna apstādināta pie krustojuma aiz Miera ielas. Kamēr, inspektors A.Sprukuls sagatavoja administratīvā pārkāpuma protokolu, viņš iedeva pieteicējam paskaidrojumu lapu (lietas 20.lapa).

[7.4] Paskaidrojumā pieteicējs norāda, ka gājēju pāreju šķērsojis pie dzeltenā luksofora signāla. Minēto var apstiprināt lieciniece *K.G.*, kas atradās automašīnā (lietas 19.lapa).

[7.5] 2006.gada 29.martā *K.G.* sniegusi paskaidrojumu, kurā norāda, ka kādus 10 metrus no gājēju pārejas pamanījuši, ka luksoforā iedegas dzeltenā gaisma. Tā kā ātrums bijis paliels, nav bijis iespējams nobremzēt. Abi ar pieteicēju izbraukuši no mājas Brīvības ielā 103 pagalma un, tādējādi, iela nav bijusi tik pārskatāma kā braucot visu laiku pa Brīvības ielu. Pati lieciniece ir auto vadītāja un seko līdzi ceļu satiksmei. Viņa ievērojusi, ka pie gājēju pārejas stāv sieviete, kura vēlējās nospiest slēdzi, lai varētu šķērsot gājēju pāreju. Ja degtu sarkanais luksofora signāls, viņa ietu pāri. Lieciniece apliecina, ka pieteicējs ir viņas paziņa (lietas 22.lapa).

[8] Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka lietā ir strīds par to, vai pieteicējs izdarīja administratīvo pārkāpumu un vai policijas darbinieki viņu pamatoti sauca pie administratīvās atbildības.

[9] CSN 4.punkts noteic, ka ceļu satiksmes dalībniekiem jāizpilda šo noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus, jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības.

Saskaņā ar CSN 56.punktu luksoforu signāliem ir šāda nozīme: zaļš signāls atļauj kustību; dzeltens signāls aizliedz kustību un brīdina par gaidāmo signālu maiņu; sarkans signāls (arī mirgojošs) aizliedz kustību.

CSN 56.2.punkts noteic, ka dzeltens signāls aizliedz kustību, izņemot šo noteikumu 65.punktā minētos gadījumus, un brīdina par gaidāmo signālu maiņu;

Saskaņā ar minēto noteikumu 64.punktu, ja luksofora signāli, braukt aizliedz, transportlīdzekļa vadītājam jāaptur transportlīdzeklis pirms stoplīnijas (929.ceļa apzīmējums) vai 541.ceļa zīmes. Ja nav stoplīnijas (929.ceļa apzīmējums) vai 541.ceļa zīmes, transportlīdzeklis jāaptur saskaņā ar CSN 64.1.punktu pirms gājēju pārejas.

Kā izriet no CSN 65.punkta, ja, iedegoties dzeltenajam signālam, transportlīdzekļa vadītājs transportlīdzekli šo noteikumu 64.punktā noteiktajās vietās var apturēt, tikai strauji bremzējot, šī transportlīdzekļa vadītājs drīkst ceļu turpināt, neapturot transportlīdzekli.

LAPK 149.^{5}panta pirmā daļa noteic, ka par braukšanu, ja luksoforā deg aizliedzošais signāls, uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam no divdesmit līdz simt latiem.

No minētā izriet, ka vienīgais luksofora signāls, kurš atļauj kustību ir zaļais signāls. Gan dzeltenais, gan sarkanais signāls kustību aizliedz. Turklāt, dzeltenā signāla darbība ir kumulatīva rakstura, proti, tas vienlaikus aizliedz kustību un brīdina par gaidāmo signālu maiņu. Abi nosacījumi darbojas vienlaicīgi un kopumā signāla nozīme ir aizliedzoša.

No LAPK 149.^{5}panta pirmās daļas izriet, ka administratīvi sodāma ir braukšana pie aizliedzošā signāla. Līdz ar to, tiesas ieskatā kustības turpināšana gan pie sarkanā, gan pie dzeltenā luksofora signāla nav pieļaujama.

CSN 65.punkta noteikumi paredz izņēmuma gadījumus, kad transportlīdzekļa vadītājs var turpināt ceļu, neapturot transportlīdzekli pie dzeltenā luksofora signāla. Proti, ja apturēt transportlīdzekli var tikai strauji bremzējot.

Tādējādi, tiesa secina, ka administratīvi sodāma nav braukšana pie dzeltenā luksofora signāla vienīgi CSN 65.punktā noteiktajos gadījumos.

Konkrētajā lietā inspektori fiksējuši, ka pieteicējs vadījis transportlīdzekli pie sarkanā signāla (skat. [7.1], [7.2], [7.3] punktus).

Savukārt, pieteicējs un lieciniece norāda, ka transportlīdzekļa kustība notikusi pie dzeltenā signāla (skat. [7.3], [7.4] punktus).

Kā izriet no pieteicēja un liecinieces norādītā, transportlīdzeklis bija tikko izbraucis no nama pagalma un pieteicējs nav uzreiz ievērojis dzelteno luksofora signālu. Pretējā gadījumā viņam būtu pārāk strauji jābremzē.

Tādējādi, tiesai jāpārbauda policijas darbinieku ziņojumos norādīto ziņu ticamība, ka pieteicējs pārbrauca gājēju pāreju pie sarkanā luksofora signāla.

[10] Saskaņā ar APL 154.pantu tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem. Nekādiem pierādījumiem nav iepriekš noteikta spēka, kas saistītu tiesu. Tiesa spriedumā norāda, kādēļ tā vienam pierādījumam devusi priekšroku salīdzinājumā ar citu pierādījumu un atzinusi vienu faktu par pierādītu, bet citu – par nepierādītu.

No minētā izriet, ka viens no aspektiem, kā tiesa vērtē pierādījumus lietā, ir pēc to ticamības. Proti, tiesai jānosaka pierādījumu atbilstība objektīvai realitātei un lietas faktiskajiem apstākļiem. Ticamībai jābūt pietiekošai, pārliecība nevar būt pamatota ar šaubām.

Kā izriet no policijas darbinieku sniegtajiem ziņojumiem, policijas darbinieki atradās apmēram 10 metrus no gājēju pārejas un precīzi noteica, ka pieteicējs pārbrauca gājēju pāreju pie sarkanā luksofora signāla (lietas 21.lapa).

Pārbaudot lietas materiālus, pārsūdzētajā lēmumā izvērtēts, ka, veicot policijas darbinieku rīcības pārbaudi, nekādi apstākļi, kas ļautu apšaubīt policijas darbinieku objektivitāti, netika konstatēti. Policijas darbinieki nebija ieinteresēti sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu pieteicējam.

Tādējādi, tiesas ieskatā policijas darbinieki, pildot dienesta pienākumus 10 metrus no pārkāpuma vietas, varēja precīzi noteikt, pie kāda luksofora signāla pieteicējs pārbrauca gājēju pāreju.

Tiesa piekrīt atbildētāja norādītajam, ka policijas darbinieki ir pildījuši dienesta pienākumus atbilstoši kompetencei.

Tiesa piekrīt arī pieteicēja apgalvojumam, ka dzeltenais un sarkanais luksofora signāli mainās ļoti ātri. Tomēr, tiesai nav pamata neticēt policijas darbinieku ziņojumos norādītajam, ka pārkāpuma izdarīšanas brīdī luksoforā dega sarkanais signāls.

Tiesa piekrīt atbildētāja viedoklim, ka lieciniece ir pieteicēja paziņa un viņas liecības, tāpat kā pieteicēja norādītais, ir apšaubāmas, jo varētu būt pieteicēja interesēs.

Līdz ar to, tiesa secina, ka atbildētājs ir pierādījis, ka pieteicējs nav ievērojis CSN 56.4.punkta prasības un ir izdarījis administratīvo pārkāpumu saskaņā ar LAPK 149.^{5} panta pirmo daļu.

[11] Saskaņā ar 149.^{5}panta pirmās daļas sankciju par tajā minēto administratīvo pārkāpumu paredzēts naudas sods no divdesmit līdz simt latiem.

Izvērtējot pieteicējam piemēroto naudas sodu Ls 20 apmērā, tiesa konstatē, ka tas piemērots sankcijas ietvaros kā minimālais naudas sods. Tādējādi, tiesa secina, ka piemērotais administratīvais sods ir tiesisks.

[12] Saskaņā ar LAPK 237.pantu lietvedības uzdevumi administratīvo pārkāpumu lietās ir savlaicīgi, vispusīgi, pilnīgi un objektīvi noskaidrot katras lietas apstākļus, izlemt to stingrā saskaņā ar likumu.

Kā izriet no Administratīvā procesa likuma 7.panta, iestādes rīcībai jāatbilst tiesību normām, iestāde darbojas normatīvajos aktos noteikto pilnvaru ietvaros un savas pilnvaras var izmantot tikai atbilstoši pilnvarojuma jēgai un mērķim.

Likuma „Par policiju" 2.pants noteic, ka policijas darbinieks ir persona, kura ieņem amatu Valsts policijā vai Drošības policijā un kurai piešķirta speciālā dienesta pakāpe.

Minētā likuma 10.panta pirmā daļa noteic, ka policijas darbinieka pamatpienākumi atbilstoši dienesta kompetencei ir nodrošināt kārtību uz ceļiem, ielās, lai garantētu personu un sabiedrības drošību; novērst un pārtraukt administratīvos pārkāpumus, noskaidrot vainīgos, savas kompetences ietvaros sastādīt protokolus, izskatīt lietas par šiem pārkāpumiem vai arī nodot tās izskatīšanai pēc pakļautības.

No minētā izriet, ka policijas darbinieku kompetencē ir nodrošināt satiksmes drošību, kā arī izskatīt administratīvo pārkāpumu lietas.

Izvērtējot lietas materiālus, tiesa secina, ka atbildētājs pārsūdzētajā lēmumā ir pārbaudījis visus lietā esošos pierādījumus, kā arī uzklausījis pieteicēja viedokli, un objektīvi izlēmis lietu saskaņā ar likumā noteikto kompetenci.

Tādējādi, tiesas ieskatā nav pamatots pieteicēja apgalvojums, ka nav ievērotas viņa cilvēktiesības uz objektīvu un taisnīgu lietas izmeklēšanu.

Ņemot vērā šajā spriedumā minēto, tiesa secina, ka pārsūdzētais lēmums ir tiesisks.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, tiesa

nosprieda:

noraidīt *A.J.* pieteikumu par Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2006.gada 30.marta lēmuma Nr.716 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvajā rajona tiesā.

Tiesnese D.Suipe